TIESAS RĪKOJUMS (sestā palāta)

2005. gada 14. jūlijā *

Lieta C-420/04 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2004. gada 29. septembrī iesniedza

Georgios Gouvras, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis, Bereldanža [*Bereldange*] (Luksemburga), ko pārstāv Ž. N. Luī [*J.-N. Louis*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks tiesvedībā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*] un L. Locano Palačiosa [*L. Lozano Palacios*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] un S. fon Bārs [*S. von Bahr*],

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

noklausījusies ģenerāladvokāti,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Ar savu apelāciju Guvrs [*Gouvras*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-180/02 un T-113/03 *Georgios Gouvras*/Eiropas Kopienu Komisija, Krājums, FP-IA-225. lpp. un II-987. lpp. (turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums"), ar ko tā noraidīja viņa prasības atcelt, pirmkārt, Eiropas Kopienu Komisijas 2001. gada 14. augusta lēmumu, kurā viņa dienesta vieta ar atpakaļejošu spēku no 2000. gada 1. novembra un visā viņa pārcelšanas dienesta interesēs laikā tika noteikta Atēnās un tika uzsākta [procedūra] par to summu atgūšanu, kas ir pārskaitītas nepamatoti, īstenojot šo lēmumu (turpmāk tekstā — "2001. gada 14. augusta lēmums"), un, otrkārt, šīs pašas iestādes 2002. gada 30. aprīļa lēmumu līdz 35 % samazināt to viņa atalgojuma daļu, kas viņa pārcelšanas laikā ir pārskaitāma uz Luksemburgu.

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — "Civildienesta noteikumi") 37. panta pirmajā daļā pārcelšana dienesta interesēs ir definēta šādi:

"Pārcelts ierēdnis ir štata ierēdnis, kas, pamatojoties uz iecēlējinstitūcijas lēmumu:

a) dienesta interesēs pārcelts:

— pagaidu darbā ārpus attiecīgās iestādes

[..]."

3 Civildienesta noteikumu 38. pantā šādi ir precizētas normas, kas ir piemērojamas šim pārcelšanas veidam:

"Pārcelšanu dienesta interesēs regulē šādi noteikumi:

a) lēmumu par pārcelšanu pieņem iecēlējinstitūcija, uzklausot attiecīgo ierēdni;

b) pārcelšanas ilgumu nosaka iecēlējinstitūcija;

c) ik pēc sešiem mēnešiem attiecīgais ierēdnis var pieprasīt šīs pārcelšanas pārtraukšanu;

d) pārceltajam ierēdnim atbilstīgi 37. panta a) apakšpunkta pirmajam ievilkumam ir tiesības saņemt diferencētu algu, ja amatā, uz kuru viņš pārcelts, kopējais atalgojums ir mazāks nekā viņa pakāpes un līmeņa amatā pamatiestādē; tāpat pārceltajam ierēdnim ir tiesības saņemt atlīdzību par jebkādiem papildu izdevumiem, kas rodas saistībā ar pārcelšanu;

[..]

f) pārceltajam ierēdnim saglabā amatu, viņa tiesības uz izvirzīšanu augstākā līmenī un viņa tiesības uz paaugstinājumu;

g) kad pārcelšana beidzas, ierēdni nekavējoties atjauno iepriekšējā amatā."

4 Nepamatotu maksājumu atgūšana no šī ierēdņa ir reglamentēta Civildienesta noteikumu 85. pantā šādi:

"Jebkuru pārmaksāto summu atmaksā, ja tās saņēmējs zināja, ka nav pienācīga iemesla tās apmaksai, vai arī ja fakts par pārmaksāto summu nepārprotami norādīja uz to, ka tās saņēmējs nevarēja par to nezināt."

5 Dienesta vieta pārcelšanas laikā ietekmē Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4., 5. un 10. panta, kas attiecīgi reglamentē ekspatriācijas pabalstu, iekārtošanās pabalstu un dienas naudu, piemērošanu.

6 Atbilstoši Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punktam:

"1. Ekspatriācijas pabalstu izmaksā 16 % apmērā no kopējās ierēdnim izmaksātās pamatalgas, apgādnieka pabalsta un apgādājamā bērna pabalsta summas:

a) ierēdņiem:

— kuri nav un nekad nav bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā,

un

— kuri piecus gadus, kas beidzas sešus mēnešus līdz viņa dienesta attiecību uzsākšanai, pastāvīgi nedzīvoja vai pamatā nebija nodarbināti šīs valsts Eiropas teritorijā. Piemērojot šo noteikumu, neņem vērā apstākļus, kas rodas darba rezultātā, kas veikts kādas citas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā;

b) ierēdņiem, kuri ir vai ir bijuši tās valsts pilsoņi, kuras teritorijā atrodas vieta, kur viņi strādā, bet kuri 10 gadus, kas beidzas ar dienesta attiecību uzsākšanas dienu, pastāvīgi dzīvoja ārpus šīs valsts Eiropas teritorijas tādu iemeslu dēļ, kas nav dienesta pienākumu veikšana kādas valsts vai kādas starptautiskās organizācijas labā."

7 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 5. pants nosaka:

"1. Štata ierēdnis, kurš pierāda, ka, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. panta prasības, viņam nācies mainīt dzīvesvietu, saņem iekārtošanās pabalstu divu mēnešu pamatalgas apmērā, ja ierēdnis ir tiesīgs saņemt apgādnieka pabalstu, vai viena mēneša pamatalgas apmērā citos gadījumos.

[..]

Iekārtošanās pabalstam piemēro korekcijas koeficientu, kas noteikts vietai, kur ierēdnis strādā.

2. Iekārtošanās pabalstu tādā pašā apmērā izmaksā jebkuram ierēdnim, kas tiek pārcelts uz jaunu darbavietu un tādēļ, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. panta nosacījumus, tam nākas mainīt savu dzīvesvietu.

3. [..]

Iekārtošanās pabalstu izmaksā pēc tam, kad ir uzrādīti dokumenti, kas apliecina, ka ierēdnis un, ja viņš ir tiesīgs saņemt apgādnieka pabalstu, viņa ģimene ir apmetusies uz dzīvi vietā, kur viņš strādā.

4. Ja ierēdnis, kurš ir tiesīgs saņemt apgādnieka pabalstu, neapmetas uz dzīvi vietā, kur viņš strādā, kopā ar savu ģimeni, viņš saņem tikai pusi no pabalsta, kuru viņš citādi būtu tiesīgs saņemt; otru pusi samaksā tad, kad viņa ģimene apmetas uz dzīvi vietā, kur viņš strādā, ar nosacījumu, ka tas notiek [Civildienesta noteikumu VII pielikuma] 9. panta 3. punktā minētajos termiņos.

Ja ierēdnis, pirms viņa ģimene ir apmetusies uz dzīvi vietā, kur viņš strādā, tiek pārcelts uz vietu, kur dzīvo viņa ģimene, viņš nav tiesīgs saņemt iekārtošanās pabalstu.

[..]"

8 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 10. pants paredz:

"1. Ja ierēdnis pierāda, ka tam jāmaina dzīvesvieta, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. panta prasības, tad uz šā panta 2. punktā noteikto laiku šis ierēdnis ir tiesīgs saņemt [..] dienas naudu par katru kalendāro dienu.

2. [..]

Dienas naudu nekādā gadījumā nepiešķir pēc dienas, kurā ierēdnis pārceļas, lai izpildītu Civildienesta noteikumu 20. panta prasības.

[..]"

9 Civildienesta noteikumu VII pielikuma 17. panta redakcija ir šāda:

"1. Katrs ierēdnis saņem maksājumus tajā vietā un tās valsts valūtā, kurā viņš veic savus pienākumus.

2. Saskaņā ar noteikumiem, ko pēc apspriešanās ar Civildienesta noteikumu komiteju savstarpēji vienojoties sagatavojušas Kopienu iestādes, ierēdnis var:

a) ar iestādes, kurā viņš strādā, starpniecību likt daļu no viņa atalgojuma, kas nepārsniedz summu, kas vienāda ar viņa ekspatriācijas vai ārvalstnieka pabalstu, regulāri pārskaitīt [..];

b) likt veikt regulārus pārskaitījumus, kas pārsniedz a) apakšpunkta sākumā noteiktās maksimālās summas, ar nosacījumu, ka tie paredzēti, lai segtu izdevumus, kas ierēdnim radušies no pierādītu un regulāru saistību pildīšanas ārpus valsts, kurā atrodas iestādes mītne, vai ārpus valsts, kurā viņš veic savus pienākumus;

c) izņēmuma apstākļos un attiecīgi pamatotu iemeslu dēļ, neatkarīgi no iepriekš minētajiem regulārajiem pārskaitījumiem, likt pārskaitīt summas, kuras viņš vēlas, lai tās būtu pieejamas a) apakšpunktā minētajās valūtās.

3. 2. punktā paredzētos pārskaitījumus veic atbilstoši Civildienesta noteikumu 63. panta 2. daļā noteiktajam maiņas kursam; pārskaitītās summas reizina ar koeficientu, kas atspoguļo attiecību starp tās valsts korekcijas koeficientu, kuras valūtā veic pārskaitījumu, un tās valsts korekcijas koeficientu, kurā ierēdnis strādā."

10 1. pantā "Noteikumos, ar ko nosaka nosacījumus Eiropas Kopienu ierēdņa atalgojuma daļas pārskaitīšanai" (turpmāk tekstā — "Kopējie noteikumi"), kas stājās spēkā 1980. gada 1. janvārī ar [atpakaļejošu] spēku no 1979. gada 1. aprīļa, ir noteikts:

"Īstenojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ierēdnis var pēc tā pieprasījuma un ar iestādes starpniecību likt regulāri pārskaitīt daļu no sava atalgojuma, kas nepārsniedz summu, kura vienāda ar viņa ekspatriācijas vai ārvalstnieka pabalstu, reizinot ar korekcijas koeficientu, ko piemēro ierēdņa atalgojumam tajā valstī, kur ierēdnis strādā."

11 Kopējo noteikumu 2. pants paredz:

"Īstenojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 17. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ierēdnis turklāt var pēc tā pieprasījuma un ar iestādes starpniecību

likt regulāri pārskaitīt daļu no sava atalgojuma, kas pārsniedz 1. pantā norādīto summu, ar nosacījumu, ka tas paredzēts izdevumu segšanai, kas ierēdnim radušies no pierādītu un regulāru saistību pildīšanas ārpus valsts, kurā viņš strādā.

Šos pārskaitījumus var pamatot šādi izdevumi:

— iesniedzot skolas vai universitātes izziņu — to bērnu mācību izdevumi, kuru dēļ radušās tiesības uz apgādājamā bērna pabalstu [..];

— [..]

— iesniedzot notariāli apliecinātu aktu un aizņēmuma līgumu — hipotekārā aizņēmuma atmaksa [..]."

12 Kopējo noteikumu 3. pants nosaka:

"Visi 1. un 2. pantā definētie regulārie pārskaitījumi nedrīkst pārsniegt 35 % no mēneša neto atalgojuma."

13 Kopējo noteikumu 5. pants nosaka:

"Īstenojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu, iecēlējinstitūcija izņēmuma kārtā un pienācīgi pamatotos gadījumos var atļaut ierēdnim likt ar iestādes starpniecību pārskaitīt tādas summas, kuras viņš vēlas, lai tās būtu pieejamas minētā pielikuma 17. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētajās valūtās. Atļauju piešķir, balstoties uz pamatojuma analīzi."

14 Visbeidzot, Kopējo noteikumu 6. panta ceturtā daļa paredz:

"Iestāde regulāri pārbauda, lai nosacījumi, uz kuriem balstījās atļauja veikt pārskaitījumus, vienmēr būtu izpildīti. Tā izbeidz pārskaitījumus, tiklīdz tiek konstatēts, ka šie nosacījumi vairs netiek izpildīti."

15 Komisijas 1993. gada 30. jūlija iekšējā direktīva par Kopējo noteikumu īstenošanas nosacījumiem, kas ir publicēta 1993. gada 11. augusta *Informations administratives* Nr. 815, nosaka:

"1. [Kopējo] noteikumu 2. pantā paredzētajos nosacījumos ierēdnim ir iespēja likt regulāri pārskaitīt tādas summas, kas pārsniedz 1. pantā norādīto maksimālo apmēru.

— Šie pārskaitījumi ir paredzēti [Kopējo] noteikumu 2. pantā noteikto izdevumu segšanai

[..].

3. Pārskaitīšana ar iestādes starpniecību ir pieļaujama tikai gadījumos, kad izdevumi un ar tiem saistītās izmaksas rodas ārpus valsts, kur ierēdnis strādā, un ir paredzētas tās valsts valūtā, kurp summa tiek pārskaitīta [..]."

Prāvas rašanās fakti

16 Prāvas rašanās fakti, kas izriet no apstrīdētā sprieduma, ir izklāstīti šādi:

"15 1982. gada 1. jūnijā prasītājs tika iecelts par pārbaudāmo ierēdni — administratoru — Eiropas Kopienu Komisijā ar dienesta vietu Luksemburgā A 6 pakāpē.

16 Ar 1983. gada 25. februāra lēmumu, kas stājās spēkā šī paša gada 1. martā, viņu iecēla par štata ierēdni; 1987. gadā viņu paaugstināja amatā A 5 pakāpē; 1991. gadā — A 4 pakāpē un, visbeidzot, 1999. gada 1. martā — A 3 pakāpē par struktūrvienības vadītāju.

17 Pēc visu Komisijas dienestu reorganizācijas prasītāju 1999. gada 1. oktobrī iecēla amatā par ģenerāldirektorāta (ĢD) "Patērētāju veselība un aizsardzība" direkcijas "Sabiedriskā veselība" struktūrvienības "Sabiedriskās veselības, attīstības un veselības politikas analīze citās politikas nozarēs" vadītāju.

18 Pēc saskaņošanas ar visiem attiecīgajiem dalībniekiem ĢD 2000. gada 6. oktobrī lūdza Komisijas ĢD "Personāls un administrācija" pārcelt prasītāju dienesta interesēs uz Grieķijas Veselības ministriju atbilstoši Civildienesta noteikumu 37. panta a) apakšpunkta pirmajam ievilkumam un 38. pantam.

19 Šajā nolūkā ar šī paša gada 27. oktobra lēmumu viņu atkārtoti iecēla amatā Komisijas ĢD "Patērētāju veselība un aizsardzība" direkcijā "Sabiedriskā veselība" par direktora personīgo padomdevēju. Šis lēmums stājās spēkā šī gada 1. novembrī.

20 Tad ar 2000. gada 21. novembra lēmumu Komisija prasītāju pārcēla dienesta interesēs, lēmumu izsakot šādā redakcijā:

"1. pants

Piemērojot Civildienesta noteikumu 37. panta a) [apakšpunkta] pirmo ievilkumu, tiek nolemts Georgiju Guvru [*Georgios Gouvras*] (pers[onāla] Nr. 04295), A 3 pakāpes ierēdni ģenerāldirektorātā "Patērētāju veselība un aizsardzība", pārcelt dienesta interesēs uz [Grieķijas] Veselības ministriju [..].

2. pants

Georgijs Guvrs tiek pārcelts dienesta interesēs uz laiku no 2000. gada 1. novembra līdz 2001. gada 31. oktobrim."

21 Ņemot vērā prasītāja pārcelšanas pagaidu raksturu, viņa ģimene palika Luksemburgā, viņa bērni tur turpināja mācības un viņa laulātā, arī Eiropas Kopienu ierēdne, palika darbā Luksemburgā.

22 Komisija turpināja pārskaitīt prasītājam uz Luksemburgu viņa atalgojumu, ieskaitot arī ekspatriācijas pabalstu, kuram piemēroja korekcijas koeficientu 100. Nav strīda par to, ka savas pārcelšanas laikā prasītājs nesaņēma atalgojumu no Grieķijas administrācijas.

23 Ar 2001. gada 23. jūlija elektronisko vēstuli prasītājs lūdza samaksāt iepriekš noteiktos ikgadējos ceļa izdevumus par sevi un bērniem no viņa dienesta vietas līdz viņa izcelsmes vietai.

24 Ar šī paša gada 26. jūlija lēmumu Martina Reišerte [*Martine Reicherts*], Komisijas ĢD "Personāls un administrācija" direkcijas "Personāla administrācija un vadība, Luksemburga un *Ispra*" direktore, lūdza šī paša ĢD direkcijas "Tiesības un pienākumi; politika un sociālās darbības" struktūrvienības "Civildienesta noteikumi" vadītājam Adrianam Barnetam [*Adrian Barnett*] sniegt viņai "pēc iespējamās konsultēšanās ar juridisko dienestu un, ņemot vērā [..] judikatūru šajā jautājumā, precizējumus par Guvra dienesta vietu (1996. gada 28. februāra [Pirmās instances tiesas] spriedums lietā T-15/95 *do Paço Quesado/* Komisija, *Recueil FP*, I-A-57. lpp. un II-171. lpp., it īpaši 26.–30. punkts)".

25 Šajā lēmumā Reišerte konstatēja:

"Tā kā lēmumā par pārcelšanu nav precizēta attiecīgās personas dienesta vieta, tad man pakļautais dienests saskārās ar grūtībām, nosakot šai personai maksājamo samaksu un atmaksu, un šajā sakarā notika sarakste [starp ĢD "Personāls un administrācija" direkcijas "Personāla administrācija un vadība, Luksemburga un *Ispra*" struktūrvienību "Personāls, Luksemburga" un šī paša ĢD direkcijas "Tiesības un pienākumi; politika un sociālās darbības" struktūrvienību "Personu tiesību pārvaldība"], un šīs grūtības tika apspriestas sanāksmē Briselē, tomēr nepieņemot galīgo lēmumu šajā jautājumā."

26 Pēc Barneta atbildes Reišerte 2001. gada 14. augustā prasītājam nosūtīja šādu [..] vēstuli:

"Pēc Jūsu lūguma [..] struktūrvienība "Personāls, Luksemburga" atkārtoti pieprasīja paskaidrojumus no struktūrvienības "Civildienesta noteikumi" par tiesiskā regulējuma piemērošanu Jūsu situācijā. Pielikumā es pievienoju šajā sakarā saņemtās vēstules.

No šīs 2001. gada 31. jūlijā sniegtās atbildes izriet, ka:

— atbilstoši Civildienesta noteikumu 38. pantam Jums ir tiesības lūgt, iesniedzot pamatojošus dokumentus, atmaksāt jebkādus izdevumus, kas rodas saistībā ar Jūsu pārcelšanu;

— no Jūsu atalgojuma ir jāatskaita visi iespējamie ieņēmumi no [Grieķijas] Veselības ministrijas [..], kurp Jūs esat pārcelts;

— tā kā Jūs esat pārcelts uz Atēnām [Grieķijā], Jūsu dienesta vietu ar 2000. gada 1. novembri ir jānosaka šajā pilsētā;

— tādēļ, sākot no šī datuma, Jums vairs nav tiesību ne uz ekspatriācijas pabalstu, ne uz ikgada ceļojuma izdevumu atmaksu;

— Jūsu atalgojumam ir jāpiemēro Grieķijas korekcijas koeficients;

— Jūsu atalgojumu Jums jāizmaksā Grieķijā;

— [..].

Lai garantētu Jūsu atalgojuma izmaksas pēctecību, Jūsu atalgojums par 2001. gada septembri tiks izmaksāts saskaņā ar iepriekš minētajām tiesībām uz Jūsu bankas rēķinu Luksemburgā. 2001. gada septembra sākumā Atalgojumu birojs Jūs informēs par konkrēto summu, kas ir jāietur no Jūsu atalgojuma nākotnē, un šis birojs būs Jūsu rīcībā konkrētu atgūšanas noteikumu noteikšanai. Pašreiz aprēķinātā kopējā atgūstamā summa ir aptuveni EUR 31 000, neieskaitot ikgada ceļojumu izdevumu atmaksu."

27 Prasītājs šo vēstuli saņēma pa faksu 2001. gada 11. septembrī un uz to atbildēja ar detalizētu vēstuli 14. septembrī, lūdzot pārskatīt šo lēmumu, kā arī citu informāciju. Šajā vēstulē prasītājs norādīja arī uz grūtībām iegūt precīzus norādījumus par viņa pārcelšanas nosacījumiem un minēja konkrētas personas, ar kurām viņš šajā sakarā bija konsultējies, proti, ar Dž. Lavo (*J. Lavaud*) no Komisijas ĢD "Personāls un administrācija" direkcijas "Personāla politika" struktūrvienības "Civildienesta noteikumu personāls un pārceltie valsts eksperti", ar Perezu-Silvani (*Perez-Silvan*) no šī paša ĢD direkcijas "Tiesības un pienākumi; sociālā politika un rīcība" struktūrvienības "Individuālo tiesību pārvaldība" un ar D. Jansensu (*D. Janssens*) — prasītāja dienesta vietas ĢD direkcijas "Vispārīgie jautājumi" struktūrvienības "Personāls, budžets un citi resursi" vadītāju. Prasītājs piebilst, ka kopš savas pārcelšanas brīža viņš no Komisijas dienestiem nav saņēmis nevienu paziņojumu par pārcelšanas nosacījumiem, ar ko viņš būtu brīdināts, ka pārcelšana tika veikta, prasītājam uzņemoties finanšu risku ar iespējamo nepamatoto maksājumu atgūšanu.

28 Reišerte atbildēja ar 2001. gada 2. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā — "2001. gada 2. oktobra lēmums"), aicinot prasītāju, ja viņš vēlas, apstrīdēt lēmumu par viņa jauno finanšu tiesību noteikšanu, iesniedzot sūdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam.

29 Šī paša gada 10. oktobrī F. Ožandrs [*F. Augendre*] no Komisijas ĢD "Personāls un administrācija" direkcijas "Administrācija un personāla vadība, Luksemburga un *Ispra*" struktūrvienības "Personāls, Luksemburga" nosūtīja prasītājam lēmumu, paziņojot, ka pēc 2001. gada 14. augusta lēmuma viņa atalgojuma aprēķina labojumi par viņa pārcelšanas laikposmu, piemērojot Civildienesta noteikumu 85. pantu, izpaužas kā ieturējums EUR 1 342,30 apmērā 2001. gada novembrī un EUR 1 342,16 mēnesī laikposmā no 2001. gada decembra līdz 2003. gada novembrim — kopā 24 ikmēneša ieturējumi.

30 2001. gada 22. oktobrī prasītājs iecēlējinstitūcijā iesniedza sūdzību, kurā lūdza atcelt 2001. gada 14. augusta lēmumu un 2001. gada 2. oktobra lēmumu, kā arī visas algas lapas, ar ko izpilda pirmo no šiem lēmumiem.

31 Ar 2001. gada 31. oktobra elektronisko pastu prasītājs tika informēts par Deivida Birnes (*David Byrne*) — Komisija dalībnieka, kas ir atbildīgs par patērētāju veselības un aizsardzības jautājumiem — lēmumu viņu atsaukt uz Luksemburgu ar šo pašu datumu saistībā ar to, ka Komisija saskārās ar bioterorisma draudiem.

32 Ar 2001. gada 11. decembra lēmumu, kas stājās spēkā 2001. gada 1. novembrī, Komisija izbeidza prasītāja pārcelšanu dienesta interesēs Grieķijas Veselības ministrijā un viņu "atkārtoti iecēla amatā" par ĢD "Patērētāju veselība un aizsardzība" direkcijas "Sabiedrības veselība" direktora personīgo padomnieku. Šis lēmums tika atcelts un aizvietots ar Komisijas 2002. gada 6. februāra lēmumu, ar kuru prasītājs tika "atjaunots" savos šī paša direktora personīgā padomnieka pienākumos.

33 Prasītāja sūdzība tika noraidīta ar iecēlējinstitūcijas 2002. gada 22. februāra lēmumu, kuru viņš saņēma 1. martā.

34 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesā tika iesniegts 2002. gada 11. jūnijā, prasītājs pārsūdzēja 2001. gada 14. augusta lēmumu (lieta T-180/02).

35 Pēc Komisijas lēmuma noteikt Atēnas par prasītāja dienesta vietu viņš 2002. gada 28. janvārī iesniedza lūgumu pārskaitīt daļu no viņa atalgojuma, kas ir nepieciešams regulāru un pamatotu izdevumu segšanai, kurus, pēc viņa

domām, viņam bija jāmaksā Luksemburgā — viņa parastajā dienesta vietā un galvenajā dzīvesvietā.

36 Šī paša gada 8. martā prasītājs iesniedza otru lūgumu piešķirt iekārtošanās pabalstu un dienas naudu atbilstoši Civildienesta noteikumu VII pielikuma 5. un 10. pantam par dienesta pienākumu pildīšanas uzsākšanu 2000. gada 1. novembrī Atēnās un 2001. gada 1. novembrī Luksemburgā.

37 Ar 2002. gada 30. aprīļa lēmumiem (turpmāk tekstā — "2002. gada 30. aprīļa lēmumi") administrācija, pirmkārt, apmierināja viņa lūgumu atbilstoši Civildienesta noteikumu VII pielikuma 17. panta 2. punkta c) apakšpunktam pārskaitīt daļu no viņa neto atalgojuma no Grieķijas uz Luksemburgu par laikposmu no 2000. gada novembra līdz 2001. gada oktobrim, tomēr tikai līdz 35 % no šī atalgojuma, un, otrkārt, paziņoja prasītājam par to, ka viņa lūgums izmaksāt iekārtošanās pabalstu un dienas naudu ir noraidīts."

Prasība Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

17 Ar prasības pieteikumu, kas ir iesniegts Pirmās instances tiesā 2002. gada 11. jūnijā, Guvrs iesniedza sūdzību par 2001. gada 14. augusta lēmumu (lieta T-180/02). Komisija lūdza šo prasību noraidīt.

18 Prasītājs iesniedza otro prasību par 2002. gada 30. aprīļa lēmumiem (lieta T-113/03). Komisija atkal lūdza šo prasību noraidīt.

19 Lai pamatotu savu sūdzību par 2001. gada 14. augusta lēmumu, prasītājs izvirza trīs pamatus.

20 Savā pirmajā pamatā prasītājs norāda, ka Komisija pārkāpa Civildienesta noteikumu 37. panta pirmās daļas a) apakšpunktu un 38. panta a) apakšpunktu, jo tā, pirmkārt, neievēroja pienākumu uzklausīt prasītāju pirms viņa pārcelšanas, un, otrkārt, ar atpakaļejošu spēku noteica viņa dienesta vietu Atēnās.

21 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 70.–86. punktā nosprieda, pirmkārt, ka administrācija varēja gaidīt no prasītāja, ņemot vērā viņa pakāpi, to, ka viņš labi pārzina administratīvās un civildienesta procedūras, un, otrkārt, ka ierēdņa dienesta vieta principā ir tur, kur tas veic savus pienākumus, un ka, pārceļot prasītāju uz Grieķijas Veselības ministriju, Komisija netiešā veidā noteica viņa dienesta vietu Atēnās.

22 Tādējādi Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 87. punktā secināja, ka Komisija pareizi noteica prasītāja dienesta vietu Atēnās, un tādēļ noraidīja pirmo prasītāja izvirzīto pamatu viņa pirmās prasības atbalstam.

23 Savā otrajā pamatā prasītājs uzskata, ka Komisija pārkāpa Civildienesta noteikumu 85. pantu un ka tā pieņēma patvaļīgu lēmumu, kas ir balstīts uz tiesiskās paļāvības principa un pienākuma sniegt atbalstu neievērošanu, jo tā viņam laikus nesniedza uzticamu informāciju, kas ļautu izvērtēt, vai, ņemot vērā finanšu pienākumus, viņš piekrīt pārcelšanai uz Atēnām un sava atalgojuma ievērojamai samazināšanai, piemērojot spēkā esošo uz Grieķiju attiecināmo korekcijas koeficientu, un ekspatriācijas pabalsta atcelšanai.

24 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 102. punktā atgādināja, ka nepamatotu maksājumu atgūšana atbilstoši Civildienesta noteikumu 85. pantam nozīmē, ka ir bijusi kļūda pārskaitījumos, par kuriem to saņēmējs zināja vai kuru kļūdainais raksturs ir tik acīmredzams, ka to nevarēja nezināt.

25 Pirmkārt, attiecībā uz prasītāja zināšanām par kļūdu pārskaitījumos, tā kā prasītāja dienesta vietai bija jābūt noteiktai Atēnās, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 108. punktā nosprieda, ka Guvrs nepamatoti saņēma summas, kas viņam tika pārskaitītas tādēļ, ka viņa dienesta vieta bija noteikta Luksemburgā.

26 Apstrīdētā sprieduma 109. punktā Pirmās instances tiesa tomēr precizē, ka šīs summas maksājumu atgūšanas pamatā varēja būt tikai tad, ja administrācijas pieļautā kļūda bija tik acīmredzama, ka prasītājs nevarēja to nepamanīt. Šī paša sprieduma 111. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka, kaut arī Komisijai nebija skaidrības un tā vairākus mēnešus lēma par Guvra tiesībām, it īpaši par ekspatriācijas pabalstu, ir jākonstatē, ka parasti rūpīgs ierēdnis, kam ir tāda pati pieredze un pakāpe kā prasītājam, nevar nezināt, ka šī pabalsta pārskaitījums ir saistīts ar ekspatriāciju Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta nozīmē.

27 Otrkārt, attiecībā uz iespējami patvaļīgo 2001. gada 14. augusta lēmuma raksturu, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 117.–119. punktā nosprieda, ka, tā kā nav precīzu apgalvojumu saistībā ar pārkāpto pienākumu, šis iebildums ir jānoraida.

28 Treškārt, attiecībā uz to, ka Komisija nav ievērojusi pienākumu sniegt atbalstu, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 120.–125. punktā uzskata, ka Komisija šādu pienākumu nav pārkāpusi, jo prasītājs piekrita, ka viņš bija informēts par pārcelšanas dienesta interesēs ietekmi uz viņa administratīvo situāciju.

29 Ceturtkārt, jautājumā par tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu Pirmās instances tiesa minētā sprieduma 126.–133. pantā nosprieda, ka šis arguments ir jānoraida it īpaši tādēļ, ka Komisija prasītājam nesniedza precīzu nodrošinājumu par viņa pārcelšanas nosacījumiem.

30 Līdz ar to otrais prasītāja izvirzītais pamats savas pirmās prasības pamatojumam tika noraidīts kā nepamatots.

31 Savā trešajā pamatā prasītājs norāda Civildienesta noteikumu VII pielikuma 5. un 10. panta pārkāpumu, norādot, ka Komisija atteicās atzīt viņa tiesības saņemt iekārtošanās pabalstu un dienas naudu.

32 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 142.–144. punktā nosprieda, ka Komisija savā 2001. gada 14. augusta lēmumā šos pabalstus prasītājam neatteica. Līdz ar to Pirmās instances tiesa secināja, ka šis pamats ir jānoraida.

33 Tādēļ Guvra sūdzība par minēto lēmumu tika noraidīta kopumā.

34 Savā otrajā prasībā par 2002. gada 30. aprīļa lēmumiem Guvrs izvirzīja divus pamatus, apstrīdot šo lēmumu likumību.

35 Savā pirmajā pamatā viņš uzskata, ka Civildienesta noteikumu VII pielikuma 5. un 10. pants ir pārkāpts, jo viņa dienesta laikā Atēnās viņam tika atteikts iekārtošanās pabalsts un dienas nauda un iekārtošanās pabalsts tika atteikts arī, viņu atkārtoti ieceļot amatā Luksemburgā.

36 Pirmkārt, attiecībā uz iekārtošanās pabalsta piešķiršanu prasītājam viņa pārcelšanas laikā Atēnās Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 156.–159. punktā nosprieda, ka prasītājs pareizi pieprasīja atcelt 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, ar ko viņam atteica piešķirt iekārtošanās pabalstu.

37 Otrkārt, attiecībā uz iekārtošanās pabalsta piešķiršanu prasītājam tā atgriešanās laikā Luksemburgā Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 160. un 161. punktā uzskatīja, ka Komisijai bija pamats atteikt šī pabalsta piešķiršanu, piemērojot Civildienesta noteikumu VII pielikuma 5. panta 4. punktu.

38 Treškārt, attiecībā uz dienas naudu Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 162.–166. punktā nosprieda, ka Komisija pareizi to prasītājam atteica, jo, ja tā nebūtu atteikusi, tad šī dienas nauda viņam tiktu pārskaitīta pretrunā Civildienesta noteikumu VII pielikuma 10. pantam. Faktiski ne viņa dzīvesvieta Atēnās, ne dzīvesvieta Luksemburgā nav uzskatāmas par pagaidu dzīvesvietām.

39 Tādējādi Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka prasītāja pirmais izvirzītais pamats viņa prasības pamatojumam ir jāatbalsta daļēji, jo Komisija viņam prettiesiski atteicās piešķirt iekārtošanās pabalstu dienesta laikā Atēnās.

40 Savā otrajā pamatā prasītājs norāda, ka, ierobežojot līdz 35 % to viņa atalgojuma daļu, ko drīkst pārskaitīt ārpus dalībvalsts, kurā viņš pilda savus pienākumus, Komisija pārkāpa Civildienesta noteikumu 38. panta d) apakšpunktu un to VII pielikuma 17. pantu.

41 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 194.–211. punktā nosprieda, ka Komisija pareizi piemēroja Civildienesta noteikumu 38. panta d) apakšpunktu, jo savas pārcelšanas laikā Atēnās prasītājs faktiski saņēma atalgojumu, kas atbilda tai pašai pakāpei un līmenim, kāda tam bija pamatiestādē. Faktiski šis noteikums nenozīmē, ka attiecīgajai personai pārcelšanas laikā Atēnās būtu bijis jāsaņem viss atalgojums, kas viņam tika pārskaitīts Luksemburgā. Pirmās instances tiesa arī nosprieda, ka prasītāja neto atalgojuma pārskaitījuma ierobežošana līdz 35 % nav nesamērīga, jo viņš neiesniedza pierādījumus par tādām īpašām saistībām, kas administrācijai ļautu piekrist veikt pārskaitījumus virs šīs robežas.

42 Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa noraidīja otro Guvra izvirzīto pamatu viņa otrās prasības pamatojumam.

43 Tā rezultātā Pirmās instances tiesa, pirmkārt, atcēla 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, ar ko prasītājam tika atteikts piešķirt iekārtošanās pabalstu par viņa pārcelšanos uz Atēnām, un, otrkārt, pārējā daļā otro prasību noraidīja.

Apelācija

Lietas dalībnieku prasījumi

44 Apelācijas sūdzībā Guvra prasījumi Tiesai ir šādi:

— pamatā, atcelt apstrīdēto spriedumu, ciktāl tajā ir noraidīti viņa prasījumi:

— pirmkārt, lietā T-180/02, atcelt 2001. gada 14. augusta lēmumu un,

— otrkārt, lietā T-113/03, atcelt 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, ar ko viņa atalgojuma daļu, ko var pārskaitīt uz Luksemburgu viņa pārcelšanas laikā, ierobežo līdz 35 % un

— turpinājumā, pieņemot lēmumu par jauniem pasākumiem, atļaut viņam grozīt savus pamatus un prasījumus;

— pakārtoti, atcelt visus 2001. gada 14. augusta lēmuma noteikumus un 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, ar ko līdz 35 % ierobežo viņa atalgojuma daļu, ko drīkst pārskaitīt uz Luksemburgu — viņa parasto dienesta vietu,

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelāciju kā nepieņemamu vai, jebkurā gadījumā, kā nepamatotu;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

46 Ievadā ir jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas Reglamenta 119. pantam, ja apelācija ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Tiesa jebkurā laikā, rīkojoties pēc tiesneša referenta ziņojuma un ģenerāladvokāta uzklausīšanas, ar motivētu rīkojumu var noraidīt apelāciju.

Par pamatiem attiecībā uz 2001. gada 14. augusta lēmumu

Par pirmo pamatu

47 Šajā pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, nepārbaudot, vai Komisija, pirms paziņot viņa pārcelšanu dienesta interešu labā, viņu faktiski informēja par visām šīs pārcelšanas sekām — ne tikai par administratīvo situāciju, bet arī par izrietošajām finanšu sekām, it īpaši attiecībā uz tiesībām saņemt ekspatriācijas pabalstu, ceļojuma izdevumu atmaksu un

to, ka uz viņa atalgojumu tiks attiecināts Grieķijai piemērojamais korekcijas koeficients. Šajos apstākļos viņam nebija piemērotas iespējas norādīt savas intereses un pēc sešu mēnešu beigām lūgt izbeigt viņa pārcelšanu. Tādēļ Guvrs uzskata, ka Civildienesta noteikumu 37. panta pirmās daļas a) apakšpunkta pirmais ievilkums un 38. pants tika pārkāpts.

48 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka no EKL 225. panta 1. punkta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka apelācijas sūdzības var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem un tām ir jāpamatojas uz to, ka Pirmās instances tiesa nav bijusi kompetenta, pārkāpusi Reglamentu, nelabvēlīgi ietekmējot apelācijas iesniedzēja intereses, vai arī pārkāpusi Kopienu tiesību aktus (skat. it īpaši 2000. gada 16. marta spriedumu lietā C-284/98 P Parlaments/*Bieber*, *Recueil*, I-1527. lpp., 30. punkts, un 2001. gada 10. maija rīkojumu lietā C-345/00 P *FNAB* u.c./Padome, *Recueil*, I-3811. lpp., 28. punkts).

49 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tikai Pirmās instances tiesa ir kompetenta, pirmkārt, konstatēt faktus, izņemot gadījumos, ja šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no tai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, otrkārt, šos faktus novērtēt. Faktu novērtēšana nav tiesību jautājums, izņemot Pirmās instances tiesai iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu, kas kā tāds ir pakļauts Tiesas kontrolei (skat. 1994. gada 2. marta spriedumu lietā C-53/92 P *Hilti*/Komisija, *Recueil*, I-667. lpp., 42. punkts, un 2001. gada 21. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no C-280/99 P līdz C-282/99 P *Moccia Irme* u.c./Komisija, *Recueil*, I-4717. lpp., 78. punkts).

50 Līdz ar to iebildumi, kas balstās uz Pirmās instances tiesas veikto faktu konstatējumu vai uz to novērtējumu, ir pieņemami tikai gadījumā, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs

norāda, ka Pirmās instances tiesa ir veikusi konstatējumus, kuru materiālā neprecizitāte izriet no lietas materiāliem, vai ka tai iesniegtie pierādījumi ir bijuši sagrozīti.

51 Tomēr šajā lietā ir jāatzīst, ka ar savu pirmo pamatu Guvrs mēģina panākt, lai Tiesa pārskata Pirmās instances tiesas veikto faktu novērtējumu, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējs tika uzklausīts un pietiekami informēts pirms lēmuma par pārcelšanu pieņemšanas, turklāt viņš nav pierādījis, ka Pirmās instances tiesa būtu sagrozījusi pierādījumus.

52 Tādēļ šis pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemams.

Par otro pamatu

53 Savā otrajā pamatā Guvrs vispirms uzskata, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, uzskatot, ka administrācija pieļāva pārkāpumu, laikposmā no 2000. gada 1. novembra līdz 2001. gada 14. augustam izsniedzot algas lapas, kurās ir ietverts ekspatriācijas pabalsts un piemērots uz Luksemburgu attiecināmais korekcijas koeficients.

54 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Pirmās instances tiesa pārkāpa Kopienu tiesības, nospriežot, ka viņš zināja par pārkāpumu pārskaitījumos vai ka šis pārkāpums bija tik acīmredzams, ka viņš to nevarēja nezināt. Viņš pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā nepareizi novērtēja to, ka parasti rūpīgs ierēdnis ar tādu pakāpi un līmeni, kāds ir apelācijas sūdzības iesniedzējam, nevarēja nezināt par pārkāpumu apstrīdētajos pārskaitījumos.

55 Šajos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas sniegto atbildi uz jautājumu par faktu juridisko kvalifikāciju un līdz ar to izskatīšanai Tiesā iesniedz tiesību jautājumu.

56 No tā izriet, ka otrais apelācijas pamatojumam izvirzītais pamats ir pieņemams.

Par abu izvirzīto daļu pamatotību

57 Vispirms, attiecībā uz pārkāpumu pārskaitījumā pietiek norādīt, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 104.–108. punktā pareizi nosprieda, ka ierēdņa kopējās algas saglabāšanas principa dēļ administrācija nevarēja viņam pārskaitīt pabalstus un priekšrocības, uz kurām viņam nebija tiesību. Līdz ar to, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja dienesta vieta bija jānosaka Atēnās, ir jāuzskata, ka viņš nepamatoti saņēma summas, ko administrācija pārskaitīja tādēļ, ka viņa dienesta vieta bija noteikta Luksemburgā.

58 Arī attiecībā uz to, ka maksājumu saņēmējs zināja par pārkāpumu pārskaitījumos, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 109.–116. punktā pareizi nosprieda, ka Komisija pareizi uzsāka procedūru nepamatotu maksājumu atgūšanai.

59 Kā norāda Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 111. punktā, "kaut arī Komisijai nebija skaidrības un tā vairākus mēnešus lēma par Guvra tiesībām, ir jākonstatē, ka parasti rūpīgs ierēdnis, kam ir tāda pati pieredze un pakāpe kā prasītājam, nevar nezināt, ka ekspatriācijas pabalsta pārskaitījums ir saistīts ar ekspatriāciju Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta nozīmē".

60 Visbeidzot, kā nolēma Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 115. punktā un pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvotajam, Civildienesta noteikumos nav atbalsta viņa uzskatam, ka viņam bija tiesības saglabāt savu dienesta vietu Luksemburgā un arī visus pabalstus, ko viņš saņēma. Pirmkārt, Civildienesta noteikumi neietver skaidrus noteikumus attiecībā uz ierēdņa dienesta vietas noteikšanu tā pārcelšanas gadījumā ,un, otrkārt, minētos pabalstus tie tieši piesaista konkrētiem pārskaitīšanas nosacījumiem.

61 Tādēļ Pirmās instances tiesa pareizi piekrita tam, ka Komisija pareizi uzsāka procedūru nepamatotu maksājumu atgūšanai.

62 Šajos apstākļos otrais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par vienīgo pamatu attiecībā uz 2002. gada 30. aprīļa lēmumu

63 Ar šo vienīgo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa pieļāva tiesību kļūdu, uzskatot, ka ar 2002. gada 30. aprīļa lēmumu netika pārkāpts Civildienesta noteikumu 38. panta d) apakšpunkts, viņa atalgojuma daļu, ko drīkst pārskaitīt uz Luksemburgu viņa pārcelšanas laikā, ierobežojot līdz 35 %.

64 Savā apelācijas sūdzībā tās iesniedzējs norāda tikai to, ka viņa lūguma mērķis nav viņam radīt labvēlīgāku finansiālo situāciju par to, kāda tam pienākas pārcelšanas gadījumā, bet tas ir vērsts tikai uz to, lai novērstu pārcelšanas radītos būtiskos finansiālos trūkumus. Tomēr šī apgalvojuma pamatojumam nav izvirzīts neviens arguments.

65 Šajā sakarā no EKL 225. panta, Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta c) apakšpunkta izriet, ka apelācijā ir precīzi jānorāda, kuri elementi tiek apstrīdēti tajā spriedumā, ko lūdz atcelt, kā arī jānorāda juridiskie argumenti, kas šo lūgumu īpašā veidā pamato (skat. it īpaši 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 34. punkts; 2002. gada 8. janvāra spriedumu lietā C-248/99 P Francija/*Monsanto* un Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 68. punkts, un 2003. gada 11. novembra rīkojumu lietā C-488/01 P *Martinez*/Parlaments, *Recueil*, I-13355. lpp., 40. punkts).

66 Šajā lietā ir jākonstatē, ka apelācijā nav norādīts iemesls, kādēļ Pirmās instances tiesas izvēlētais tiesību pamatojums apstrīdētā sprieduma 210. punktā ir kļūdains, un

līdz ar to vienīgais pamats, kas ir izvirzīts par 2002. gada 30. aprīļa lēmumu, ir jānoraida kā nepieņemams.

67 Pat ja prasības pieteikums būtu bijis pieņemams, tas ir nepamatots, tā kā šajā lietā norādītais pants nav piemērojams, jo Civildienesta noteikumos noteikto pabalstu nepārskaitīšana nav ietverta saistību jēdzienā.

Par tiesāšanās izdevumiem

68 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 70. pantam tiesvedībā par darbinieku prasībām iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tajā pašā laikā, pamatojoties uz Reglamenta 122. panta otro daļu, Reglamenta 70. pants nav piemērojams apelācijā, ko pret iestādi ir uzsācis ierēdnis vai tās darbinieks. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējam spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež tam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) izdod rīkojumu:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Guvrs atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]